

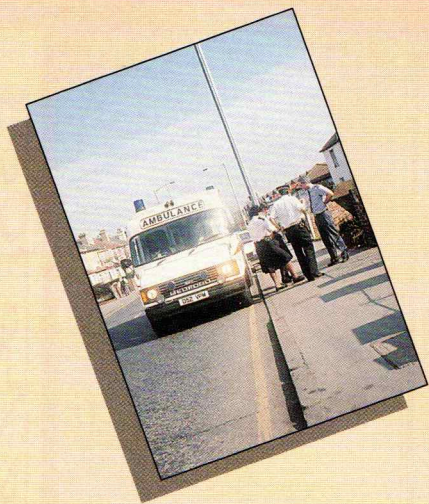
GLAS

Alkoholizam

B
I
E
Z
N
I
A
D
I
E

BEZ NADE

KOJE LI TUŽNE ŽIVOTNE KONSTATACIJE! PA IPAK, MNOGO JE VIŠE LJUDI KOJI PRIPADAJU TOJ KATEGORIJI NEGO ŠTO SE OBIČNO MISLI I TU NISU UKLJUČENI SAMO »OUTSIDERI« KOJE VIĐAMO U PREDGRADIMA VELIKIH GRADOVA. MNOGI POŠLOVNI LJUDI, ATLETE, MEHANIČARI, LIJEČNICI, LJUDI RAZLIČITIH STRUKA PRIZNAT ĆE, AKO SU ISKRENI, TAKVO EMOCIONALNO STANJE U SVOJIM ŽIVOTIMA. NI NOVAC, NITI USPJEH, NE MOGU GARANTIRATI ČOVJEKU ŽIVOT PUN RADOSTI, MIRA I NADE.

RICHARD HUSSEY BIO JE USPJEŠAN RAČUNOVOĐA, OKRUŽEN OČMJENIM ŽIVOTOM I ZAVIŠĆU ZBOG SVOG POLOŽAJA. NA NESREĆU, NAVIKA OPIJANJA KOJA GA JE

PRATILA NA RAZLIČITIM RADNIM MJESTIMA, POČELA GA JE ZAROBLJAVATI I UNIŠTAVATI. POSTAO JE NESPOSOBAN DA ZADRŽI POSAO I NA KRAJU JE OSTAO BEZ OBITELJI, ZIVEĆI U NEKOJ RUPI, BEZ NADE. FIZIČKI, LIJEČNICI SU BILI IZNENAĐENI ŠTO UOPĆE JOŠ ŽIVI, S OBIZIROM NA UNIŠTENJE KOJEM JE PODVRGAO SVOJE TIJELO. U TOM STANJU RICHARD JE OTKRIO IZVOR ŽIVOTA ZA NAJSRETNIJE LJUDE NA SVIJETUS MISAO SVOG POSTOJANJA.

*Richard Hussey
Brighton, Engleska*

Ponovno zvuk ambulantnih sirena, čest pratioc mog života otkako je alkohol postao važniji od svega ostalog. Bez svijesti, u životnoj opasnosti, umirao sam od svih komplikacija koje je izazvao moj alkoholizam i nije bilo izvjesno da ću se ovaj put izvući. Međutim, u drugom gradu, mala je grupa kršćana molila za mene. I ne samo da sam se »izvukao«, nego sam i znao da sam slobodan od ropstva alkoholizma i da je to zauvijek prošlost.

Rođen sam u Penangu, u Maleziji. Moj je otac bio VIP (kratica VIP — very important person — veoma važna osoba — op. prev.) u poslu sa kožom i kositrom. Slijedom toga, sestra i ja malo smo viđali svoje roditelje koji su bili često uključeni u društveni život i službene funkcije koje prate takvu poziciju u društvu. Živjeli smo u velikoj kolonijalnoj kući s mnogo slugu i »Amah« (dajlja na Dalekom Istoku — op. prev.)

ALKOHOLIZAM

zaduženu za brigu o nama. Sa sedam i po godina vraćen sam u Englesku, u internat. Baka me pazila za vrijeme školskih praznika i bilo je veoma zabavno jer je bilo mnogo rođaka s kojim smo se igrali. U Maleziju smo se vraćali samo za ljetne praznike. Kad mi je bilo šesnaest moj je otac otišao u ranu mirovinu i nastanili smo se u Henley-on-Thames — u, Oxfordshire.

Moje su ambicije u to vrijeme bile pridružiti se Avijaciji. Misao o slijetanju na velike nosače aviona veoma je godila

mom avanturističkom duhu. Međutim, otac je, svojim jakim autoritetom i utjecajem na mene, odlučio da u tome »nema novca« i uredio razgovor za posao sa vodećom međunarodnom bankom. Za vrijeme mog naukovanja nisam baš puno naučio o bankarskim vještinama, ali sam jako dobro »položio« druženje u pub-ovima. Udarao sam temelje svojoj budućoj sklonosti piću. Nije mi bilo ni na kraj pameti da time slijedim alkoholičarske stope moje majke.

Poslali su me u Singapur kao pomoćnog računovođu, što bi nekog drugog možda i uvrijedilo, ali ja sam bio sretan što se vraćam u Maleziju. Posao sam naučio od asistenta-Malajca. Opijanje je bilo neizbježan dio mog životnog stila, kao i ostajanje vani do tri-četiri svakog jutra.

Na moju sreću nitko nije komentirao moju nesposobnost za posao kao rezultat takvog života. Čak sam postao šefom jednog odjela u glavnoj banci i odgovarao za velike sume novca. Jedan je račun dolazio iz Singapurskog konjičkog kluba i njihovu gotovinu trebao sam pohraniti u banku svake subote. Jednom se prilikom policija morala dati u potragu za mnom.

Bio sam dobro poznat jer sam vozio žutog MG »Primrose« iz 1947. Taj sam se dan napió i zaboravio gotovinu staviti u banku. Trebao mi je cijeli sat da se dovoljno otrijeznim da bih se sjetio broja kombinacije sefa. U međuvremenu je ulica bila blokirana, a policija i novac su čekali samo na mene.

Život je u to vrijeme bio lijep. Imao sam svoj motorni čamac i vikendima bi išli na skijanje na vodi ili na izlete po obližnjim otocima. Dobro sam igrao golf i otkrio sam da imam smisla za amatersku glumu. Bar je, naravno, imao istaknuto mjesto u mom životu, ali unatoč tome nije slabila moja popularnost.

Moja slijedeća služba — Bahrain na Srednjem Istoku — bio je to popriličan kulturni šok. Sada sam već morao rano ujutro popiti piće da bih došao k sebi, nakon toga još jedno da bih uspio doći do ureda. Tijekom dana sam uz sebe imao termos bocu narančina soka, naravno pomiješanu s alkoholom. Piće je bilo najvažnije. Bez pića toliko bih se tresao da se nisam bio u stanju niti obući.

U Bahrainu sam sreo Jenny, koja je došla iz Saudijske Arabije. Ona je bila

bolničarka, a plaća bila slaba, pa je promijenila posao i postala sekretarica. Nove su djevojke bile veoma rijetke, pa sam pomislio: »Ova je moja«, osobito jer je poznavala moju obitelj i najbolje prijatelje. Vjenčali smo se u Bahrainu i nakon toga su me poslali u Hong-Kong. Tamo sam bio šef izvoznog odjela sa sto i dvadeset ljudi i ogromnim dnevnim prometom za izvoz. Učinio sam nekoliko velikih grešaka kao kad se za tri miliona funti vrijednih traktorskih dijelova za Južnu Ameriku pokazalo da su betonski blokovi. Piće je i sada bilo važan dio društvenog života, ali sam skrivao činjenicu da pijem i tijekom cijelog dana. Osam limenki piva i pola boce vodke išlo je u moju torbu za golf. Pri kraju mog boravka u Hong-Kongu šef me upitao imam li problema s pićem. Poricao sam i nisam se odazvao novinskom oglasu grupe »Anonimni alkoholičari«. Za divno čudo nisam nikad bio bolestan, ali povisio mi se krvni tlak. Tablete koje sam za to uzimao, zajedno s alkoholom, samo su me dodatno upropaštavale. Kad mi se majka ozbiljno razboljela, odletio sam za Englesku, ali ju nisam dospio posjetiti, jer sam doživio kolaps zbog problema sa srcem i bio hitno prebačen u bolnicu. Inzistirao sam da supruga dođe i bude pored mene, unatoč tome što je s malim djetetom i s drugim na putu morala sama spakirati sve stvari u Hong-kongu i doputovati u Englesku. Rekli su joj da imam visok krvni tlak i »alkoholičarsko srce«, ali nitko joj nije spomenuo da sam pravi alkoholičar i da mi je potrebna pomoć. A meni je potajno bilo drago, jer nitko nije rekao da moram prestati.

Vratio sam se u Bahrain, ali nisam mogao podnijeti sve teškoće poslao i nakon nekoliko čarki sa Arapima povukao sam se iz Banke. Da nisam to sam učinio, oni bi me zamolili da napustim posao.

U Engleskoj sam pokušao u jednoj drugoj banci, zatim u osiguravajućem društvu. Problemi su se povećavali. Prodao sam našu kuću svom ocu da bih izbjegao hipoteku, ali ni kasnije nisam plaćao najamninu. Kasnije su mi rekli da je živjeti sa mnom bilo kao živjeti sa Jekyll-om i Heyde-om. Količina alkohola koju sam konzumirao opet je napala moje zdravlje i kolapsirao sam s pankreatitisom (kronična upala gušterače — op. prev.).

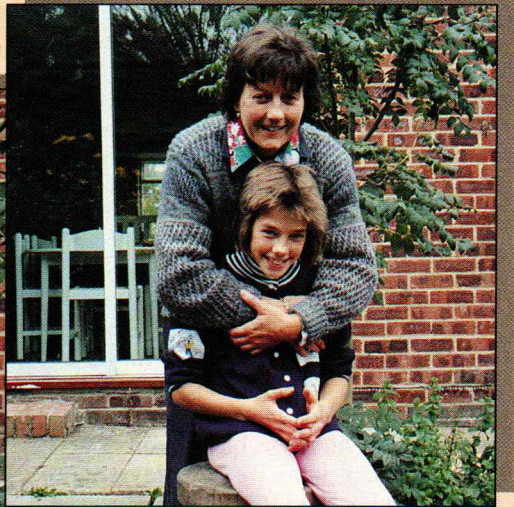
Rekli su mi da sam sretan što sam se oporavio od prvog napada, ali u slijedećih nekoliko godina bilo ih je još. Čak ni izuzetno jaki bolovi nisu me spriječili da se ponovno vratim piću. Zapravo, samo me kolaps spriječavao da ne pijem, ma koliko me boljelo. Konačno, pozvan sam u društvo »I Anonimni Alkoholičar« i pošao u njihov Centar. To je trajalo neko vrijeme. Kad sam drugi put bio u Centru, moja je supruga odlučila da je razvod jedini izlaz za nju i djecu. Moji su stanovi nestali i pretvorili

se u jednosoban stančić pa u potleušicu. U jednoj od takvih moljci su pojeli svu moju odjeću. Svaka dva tjedna išao sam, užasno se tresući, po svoju novčanu potporu za nezaposlene.

Kupio bih špagete, juhu od rajčice i zeleni papar. To je bila moja hrana za nekoliko dana—ostalo bih popio. Bio sam ulični kriminalac u Brightonu, bio je to moj novi dom. Rijetko sam se kupao i postao pravom skitnicom. Sa svog prozora vidio sam zgradu American Express-a i čeznuo da tamo radim.

Tu i tamo, nakon bolnice, ostajao bih neko vrijeme trijezan. Socijalni radnik se svojski trudio da mi pomogne. Čak sam tada mogao vidjeti svoju djecu, ali čim bih se napio nisu me smjeli posjećivati. To je naročito pogađalo Soju kćer. Sve se završilo mojim boravkom u bolnici kad su svi mislili da ću umrijeti. Nazvali su moju sestru koja je obavijestila moju bivšu ženu Jenny. Jenny je postala kršćankom nekoliko mjeseci

Richardov sin Mark

**Richardova supruga
i kćerka Lyndsay**

ranije i obavijestila je svoju molitvenu grupu da mi je očajnički potrebna molitva. Molili su za moj oporavak i da I sus uđe u moj ž i vot. Bog je čuo i uslišao njihovu molitvu. Bio sam u nesvjesnom stanju, ali u jednom trenutku sam otvorio oči i ugledao svoju majku: stajala je pored kreveta, gledala me i negodovala, odmahujući glavom. Ona je umrla od alkoholizma. Još je jedna figura stajala pored nje. Odlučio sam tada da nikada više u životu neću piti. Jenny me došla posjetiti. Kada sam izašao iz bolnice počeli smo s tretmanom — devedeset susreta u devedeset dana. Smio sam viđati djecu i postupno se oporavljaao.

Pozvan sam da slijedeći Božić provedem sa svojom obitelji. Moja je kćer inzistirala da pođem s njima u crkvu. čudnovato, svidjelo mi se što sam tamo vidio i čuo. Jednog dana, čuvši Jenny kako pjeva na svom molitvenom jeziku, pomislio sam da je to nešto magično i u meni se javilo bezbroj pitanja. Išao sam svake nedjelje u njihovu crkvu.

Čovjek koji je bio Predsjednik ogranaka MZPLJCE pozvao me na jednu od njihovih večera. Na drugom sastanku čuo sam stihove iz knjige o Jobu »Podloži se Bogu i budi u miru«, i jedva sam dočekao da skočim sa stolice kad je voditelj pozvao one koji žele predati svoje živote Isusu Kristu da izađu naprijed zbog molitve.

Među svojim stvarima imao sam i veliki brončani kip Bude. Prije sastanka Jenny me nazvala da mi kaže kako osjeća da taj kip trebam baciti s mosta u Brightonu. Na vlastito čuđenje, utrpao sam ga u auto. Nakon sastanka te večeri most na Brightonu je bio zatvoren, ali već slijedećeg jutra Buda je završio u moru. Kakvo olakšanje! S tim Budom sva je moja prošlost — svi grijesi i sve muke — nestala jednim zamahom u Isusovo ime — u dubinama.

Moj život i okolina uzeli su dramatičan obrat. Hodio sam sa svježinom u koracima i oko sebe osjećao blaženstvo. U slijedeća tri dana Gospodin mi je obećao da ću stanovati u svom stanu. Tjedan nakon toga to se materijaliziralo, i na moje čuđenje, gazdarica je bila kršćanka. Zgrada koju sam nekad gledao sa svog prozora postala je moje radno mjesto, a kolega do mene na poslu bio je Dihom ispunjeni kršćanin. Počeo sam redovito pohađati crkvu, Biblijska učenja i večere MZPLJCE. Stvari su se brzo odvijale. Stigao je ček koj i mi je omogućio da kupim svoj vlastiti stan. Promoviran sam na poslu i tamo sam imao prili svjedočiti i podijeliti s prijateljima svoju priču. Kratko nakon toga kršćansko zajedništvo je osnovano i unutar naše kompanije. Susrećemo se redovito i naša zajednica raste.

Na jednoj MZPLJCE večeri, kratko nakon što sam postao kršćanin, rečeno je proroštvo da ću biti močno upotrijebljen od Boga i da ću se iznenaditi kako brzo će se to ostvariti. Uskoro sam bio izabran za predsjednika našeg ogranaka i pozivan na mnoge sastanke kao gost-govornik. Gospodin me upotrebljavao u molitvama za izliječenje i kroz moje svjedočanstvo i drugi su dolazili Gospodinu. Također se vratilo poštovanje i ljubav moje djece koja su mi, uz Jenny, uvijek bila izvor ohrabrenja i mudrosti.

U grupi »Anonimni alkoholičari« učili su nas principu »Let go, let God« (mogli bi prevesti »Ostavi ti, pusti Bogu« — op. prev.), ali tek sada znam što zapravo znači. Kad se problemi pojave, a oni u životu dolaze, ja ih dajem Isusu i predajući ih Njemu, pronalazm potpuni mir.

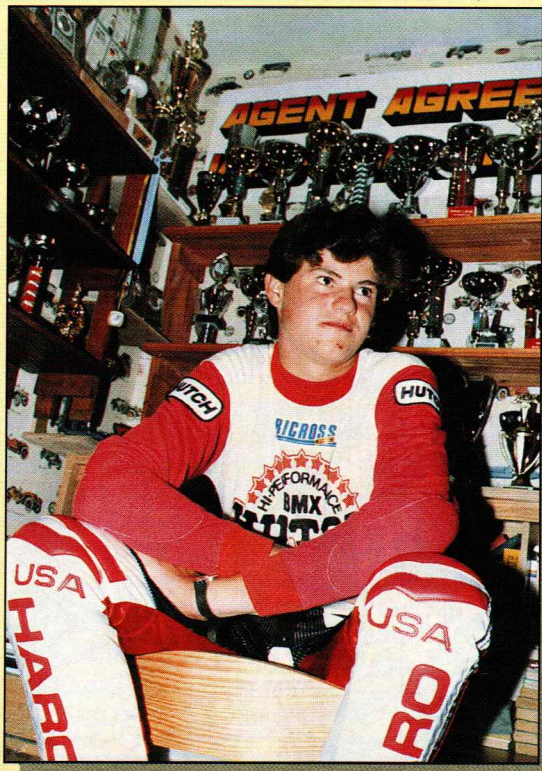
Richard Hussey radi u American Express-u u Brightonu i Predsjednik je tamošnjeg ogranaka MZPLJCE.

PRVO MJESTO

Mike Macau, Cergy-Pontoise, Francuska

Sa trinaest sam godina bio prvak u cross natjecanjima motocikala. Posjedovao sam temperament i odlučnost pobjednika. Na nesreću, zbog toga je stradao moj karakter. Ne bih podnosio ništa osim prvog mjesta. Počeo sam prezirati ljude oko sebe, počevši od svojih roditelja. U natjecanjima sve je teklo odlično, ali u drugim sferama mog života bivalo je sve lošije.

Moja obitelj je kršćanska. Odrastajući, imao sam prilike čuti sve o Isusu Kristu, ali to je za mene bilo apstraktno i daleko. U stvari, religijsko učenje u cjelini nije mi odgovaralo. Koristio sam svaku priliku da ga izbjegnem, a sport je bio idealan način za to. Najveći dio natjecanja održava se nedjeljom i to je bio savršeni način za izbjegavanje pohađanja crkve. Na početku, kao mlađeg, roditelji su me pratili na brojnim putovanjima po Francuskoj i inozemstvu. Moje prirodne sposobnosti ubrzo su me dovele na prvo mjesto.

Moj uspjeh je polako ali sigurno utjecao na predmete naših razgovora u kući, pa su postali usmjereni samo na sport, time prateći gomilanje trofeja po policama i prozorima naše kuće. 1987. dok sam se vozio svojim motociklom autoputem, neki me auto udario. Za divno čudo sam se nekako uspio uspraviti, ali nisam bio svjestan ni tko sam, ni što mi se dogodilo. U panici, zavapio sam Bogu i nakon toga izgubio svijest. Tek šest sati poslije dolaska u bolnicu povratila mi se svijest i pamćenje. Razmišljao sam, ležeći. Znao sam da mi je netko pomogao. Kratko nakon toga, razgovarao sam sa svoj im šogorom, članom MZPLJCE, i počeo posjećivati neke njihove sastanke, dok na jednom od njih nisam predao svoj život Isusu Kristu. Kao što

Biblija kaže u II Kor. 5:17 »Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je evo nastalo.« Ja sam bio novi stvor — radosna osoba. Malo po malo moj je motocikl zauzimao sve manje važno mjesto u životu. Trudio sam se podijeliti svoju radost sa drugima, također i izraziti svoju zahvalnost Bogu za sve što je za mene učinio, stavljajući čak i naljepnice sa kršćanskim porukama na svoj motocikl. Mnogi bi mi radoznalo postavljali pitanja. Bio sam sretan da im mogu pričati o svemu što je Isus učinio za mene.

1988. sreo sam djevojku koja mi se jako sviđala. Međutim, nije bila kršćanka i nekako sam iznutra osjećao da ta veza nije u redu. Gospodin mi je poručio preko jednog prijatelja: »Dobro promisli prije nego odlučiš. Ne možeš sjediti istovremeno na dvije stolice. Ti moraš odabrati.« Nakon što me ta djevojka ponovno nazvala proveo sam dugo vremena razmišljajući. Odabrao sam slijediti Gospodina. Od tada je Isus ostao na

prvom mjestu u mom životu, iznad svega, uključujući tu i sport.

Danas sam, zajedno s ocem i šogorom, član MZPLJCE u Cergy-Pontoise-u. Primio sam krštenje u Duhu Svetom i iskusio na sebi snagu efektivne molitve.

Dok sam još bio u školi droge su se gotovo otvoreno prodavale i isto tako upotrebljavale. Jednog sam jutra došao vrlo rano i, hodajući između školskih zgrada, molio: »Gospodine, učini Ti ovdje nešto, stvari su izvan kontrole.« Tri dana nakon toga, masovna policijska racija rezultirala je uhićenjem preprodavača droge. Gospodin Bog odgovorio je na moju molitvu. Atmosfera u školi postala je ponovno normalna.

Isus je najvažnija osoba u mom životu i sretan sam što mogu svjedočiti o Njegovoj sili i priznati se kršćaninom.

Mike Macau je mehaničar. Član je MZPLJCE u Cergy-Pontoise-u, Francuska.

Mike Macau — Cross Race

Životna priča čovjeka koji je tražio ispunjenje života na krivim mjestima

Rastući u obitelji stalnog konflikta između drage mi majke odane i čvrste Rimokatolkinje i oca odanog i vjernog komunistu, zajedno sa braćom i sestrama našao sam se u vrtlogu neprestalnih borbi i rasprava.

Već u ranim godinama bježao sam od kuće. U nekoliko navrata sam pokušao prebjeći u Italiju.

Konačno mi je uoči mog sedamnaestog rođendana pošlo za rukom da s djevojkom potajno prebjegnem u Italiju. Time sam se nadao ostaviti iza sebe bjesne konflikte, krivicu grijeha i sramotu. Bespotrebno je reći da se nitko toga ne može osloboditi na takav način. Nastavio sam ići još dublji grijeh i frustracije. Tako sam započeo svoje putovanje po većini zapadnoevropskih zemalja lutajući od mjesta do mjesta kao vagabund krađući, pljačkajući, varajući i lažući. U potajnom prelaženju granica i prkošenju vlastima završio sam u zatvoru u skoro svakom mjestu. Konačno jednog dana kad sam u bježanju napustio ta mjesta savjest mi je bila opterećena krivicom. Ponovo sam se suočio s odlukom da nekud odem i počnem novi početak. Tada kad je prilika izgledala najprikladnija, milošću Božjom otputio sam se u »Novi svijet«. Točno tri godine nakon što sam napustio svoju domovinu 18. svibnja 1962. zakoračio sam u svoju novu domovinu — USA.

Nalazeći se na pola puta oko svijeta, odijeljen od svojih dragih, utonuo sam u

more nostalgije. Sada sam se zaista osjećao kao izgubljen bez obitelji, doma, prijatelja i domovine — ali što je najgore, bez Boga i bez nade.

Sada kad pogledam na to, sav taj bijeg mi bio pokušaj oslobađanja od grijeha, sramote i krivnje jer sam uvijek bio svjestan prisutnosti Boga koji me je dozivao da usmjerim život k njemu. Bolje rečeno to je bio put usmjeren sudbini osobnog susreta sa svojim Stvoriteljem, Bogom i Spasiteljem! Kako sam nastavio bježati, odrastao sam u mukama usamljenosti i straha. Sada tek kao dvadestogodišnjak već sam bio umoran od života. I tako u toj gorkoj usamljenoj depresiji odlučio sam sa svime dokrajčiti. Uzeo sam punu šaku raznih vrsta droga i otišao u krevet... Lagano sam tonuo u strašnu vječnost vođen onim što mi je izgledalo kao anđeo smrti

koji je došao po svoju žrtvu. Ali iz nekog nepoznatog razloga još uvijek sam u srcu mogao reći »Bože, daj mi još jednu šansu jer želim živjeti a ne umrijeti. Molim te daj mi razloga za život time da nađem nekog s kim ću živjeti, partnera koji će me voljeti i razumijeti.« Tog momenta zgadio sam se sam sebi i odbacio sam sve što sam gutao.

Bog je uslišao moju molitvu i u roku od tri mjeseca sam se oženio. Dakako, tada je moja nevolja tek započela. Odmah nakon ženidbe moja supruga Katica (Kay) se ozbiljno razbolila. Bila je u bolnici i izvan bolnice narednih sedam godina provodeći više vremena po bolnicama nego kod kuće u čemu je prošla kroz sedamnaest različitih ozbiljnih operacija sve dok ju nspokon doktori nisu otpustili kuć kao beznadni slučaj spreman za smrt. O, kako je bila bolesna, a ipak gajila želju za zdravljem i životom dok sam ja bio ogorčen na život i želio jedino umrijeti! Činilo mi se kao da nemam razloga živjeti. Osjeću sam se kao najbjedniji čovjek na svijetu.

Još jednom sam zarobljeno krenuo uništiti život kojeg mi je Bog dao ovaj puta ne drogama nego kockanjem i upuštanjem u alkohol. Razdijelio sam i prokockao sve što smo posjedovali; auto, namještaj, nakit i čak ženinu odjeću. Iz tjedna u tjedan prokockavao sam svu svoju plaću zatekao se u sve dubljem samosažaljenju. Bio sam okružen ljudima koji su stalno sažaljevali. Kojeg li rata u meni! Bio sam ispunjen mržnjom i gorčinom. Stoga sam uništavao vozila, rasipavao dobra i zavađao. Jednog dana pod stvarno velikim utjecajem droge i alkohola vozio sam auto-putem najvećom mogućom brzinom koju je auto mogao postić. Pogledao sam na brzinomjer da vidim kojom se brzinom auto kretao jer sam htio vidjeti mogu li ga voziti dotle da se raspadne u komadiće i ja skupa s njim. Vozeći tako auto prema

nasipu nadvožnjaka, iskreno sam se zapitao: »Zašto to činiš Jakove? Zašto se pokušavaš ubiti? Zašto? Zašto?!« Čitavo to vrijeme vapio sam poput nasmrt ranjene životinje: »Bože, ako zaista postojiš, onda učini nešto! Zaista ne želim umrijeti, ali ni živjeti ovakvim bjednim životom! Preplavila me je stvarnost potrebe za promjenom. Vapio sam iz dubine srca: »Promijeni me, o Bož, ili daj da umrem nekom drugom smrću!« I glas iz dubine mi reču!« »ONO ŠTO TI TREBAŠ JE ISUS!« Auto se primakao rubu autoputa da bi se zaustavio, i tada mi se dogodio zapanjujuće divan susret s Bogom. Vapio sam, On me je čuo i izmijenio moj život na jedan sasvim čudesan način. Plačući sam otišao te noći kući sa suzama radosnicama na licu, kao da ću takav zaplakan uvijek i ostati. Kada sam stupio u kuću, moja supruga je radosno uskliknula: »Ne moraš mi ništa govoriti, na licu ti se poznaje da si imao susret s Bogom!«

Idućeg tjedna oboje smo krenuli u crkvu i Bog je nastavio činiti svoje veliko djelo u našim životima mijenjajući nas iz slave u slavu. Iskusili smo i njegovo veličanstveno ispunjenje Duhom Svetim i predali mu živote pkapajući starog grešnog čovjeka zauvijek. Bili smo nanovo rođeni kao što njegova Riječ kaže da moramo biti od vode i Duha rođeni.

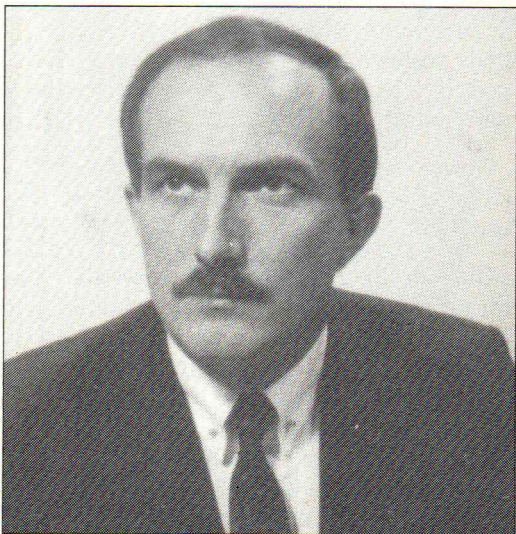
Od tada uživamo i radujemo se u novom životu s Njim služeći mu u svakom trenutku i na svakom mjestu gdje nas On pozove. Konačno, sada služimo našem narodu znajući da nas je On pozvao da svjedočimo o veličanstvenoj milosti i ljubavi koju je On izlio na nas.

Jakov Đuraković — misijski radnik koji je nakon 15 godina uspješnog rada u evandeoskim krugovima u SAD odlučio svoj daljnji rad nastaviti u domovini. U proročkoj službi zajedno sa suprugom Katicom (Kay) danas radi u crkvi u Splitu.

Nema više otuđenja

Prije trideset i nešto godina rođen sam u slavonskom selu općine Orahovica. Dan mog rođenja bioje radostan u našem domu jer se dugo čekalo na sina. Odrastao sam bezbrižno igrajući se na poljima i livadama s ostalom djecom. Volio sam čitati te sam znao sve molitve i pjesmice koje smo učili na vjeronauku i u školi. Također sam bio vrlo dobar učenik. u trinaestoj godinisam se ozbiljno razbolio od bubrega, te sam neko vrijeme bio u bolnici. Liječnici su rekli da ću živjeti samo do dvadesete godine. Nakon osnovne škole krenuo sam u Zagreb gdje sam pohađao ugostiteljsku školu.

Iako sam bio kršten, primio prvu pričest i krizmu, vrlo brzo sam zaboravio na religiju te sam živio s društvom koje ne vjeruje u Boga. Božje ime se spominjalo samo u psovka i vicevima. Nakon završetka škole otišao sam u Umag gdje sam radio kao konobar. Postao sam član komunističke partije misleći da je to pravi put za sreću i mir. Ubrzo sam se razočarao vidjevši u sebi i u drugovima puno sebičnosti i licemjerja. Tražio sam sreću u piću, nemoralu i čitanju loše literature. Postojala je u meni neka praznina koju materijalne stvari nisu mogle upotpuniti. Sve one

stvari koje sam imao ili činio, mogle su me samo vremenski zadovoljiti.

Za vrijeme godišnjeg odmora u siječnju 1982 gdje sam se slučajno upoznao s jednom djevojkom koja je bila kršćanka-iskrena vjernica. Govorila mi je kako je Bog promijenio njezin život i ispunio je zadovoljstvom. Pozvala me je u crkvu na sastanak za kršćansku omladinu. Rekao sam da sam komunist i da ne vjereniti crkve. Ipak jednom sam iz radoznalosti došao. Molitva je izgledala kao da govore Bogu pokraj sebe. Shvatio sam da je Bog stvorio svijet i čovjeka kao krunu sveg stvorenja te da postojanje čovjeka ima svrhu i cilj. Tek ovdje sam shvatio zašto otuđenje o kojem Marx govori nema smisla. Ono je nastalo zbog neposlušnosti prvog čovjeka Adama.

Uvidio sam da je plaća za grijeh smrt i otuđenje od Boga.

Bilo je to sve novo i čudno za mene. Nastavio sam dolaziti u crkvu te slušati o Bogu i nešto u meni je govorilo da je to što slušam istina. Govorili su u crkvi da Bog ljubi sve ljude te da je iskazao do kraja poslavši Isusa svog sina da se objavi, da vjera u Isusa donosi spasenje, mir i radost onima koji vjeruju.

Doznao sam da je Isus prijatelj grešnika te da je došao spasiti grešnike a ne osuditi ih.

Bio sam slijep za duhovne stvari a sada mi je Isus otvorio oči da jasno vidim. Dao mi je sigurnost da sam kod Boga Oca prihvaćen i da su moji grijesi oprošteni. Bog je promijenio moje misli i planove te sam prihvatio Božju volju. Radosno sam čitao Bibliju i sve više razumio ljubav i vjernost Božju. Sad znam sašto sam na svijetu i kuda ću poslije smrti jor je Isus rekao: »Tko vjeruje u mene, ako i umre živjet će.« (Iv.11:25)

Kada sam se vratio u Umag na posao, više nisau uživao u ranijim grošnim djelima. Želio sam otići negdje bliže

crkvi i vjernicima. Uskoro sam dobio posao u Našicama gdje sam mogao Pohadati crkvu. Kad sam vratio partijsku knjižicu, moji prijatelji su mislili da sam poludio.

Uvidio sam da samo Bog može učiniti čovjeka novog, dobrog i korisnog zajednici. Sada sam znao da je Bog uvijek kraj mene te da prati i vodi svaki moj korak.

Također se radujem što Bog ne gleda tko je tko niti na naciju, religiju ili grešnost. On želi da svi dođu k Njemu te vjerujući i prihvaćajući Isusa Krista dožive novi život. U ovom burnom vremenu najbolje je staviti svoje povjerenje u svemogućeg Boga jer On jedini daje trajni mir, radost i sigurnost.

Osjetio sam da me Bog zove u punovremeni rad da budem propovjednik i to sada i jesam.

Milan Špoljarić je završio teološki studij u Osijeku gdje je dvije godine nakon toga služio u crkvi kao pomoć pastora. Sada radi kao pastor evanđeoske crkve u Rijeci. Oženjen je i ima sina 2,5 god.

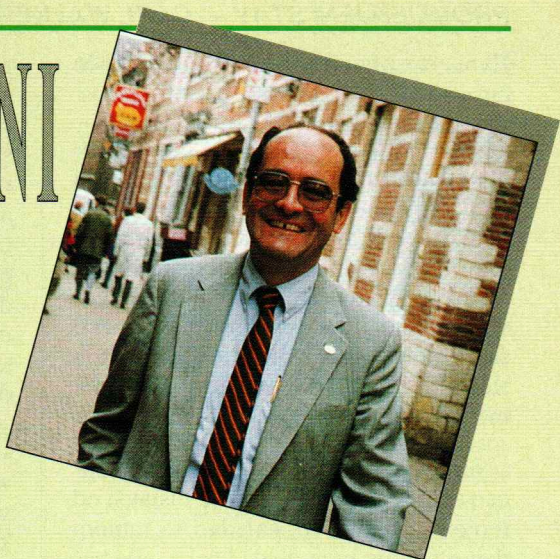
Ispunjenje Duhom Svetim

Ispunjenje Duhom Svetim je biblijsko iskustvo obećano Isusovim sljedbenicima. Svrha ispunjenja Duhom je da obdara vjernika sposobnošću i snagom da čini Božju volju i bude svjedokom (Djela 1:8).

Kao što vidimo u Djelima 2:4 to je ispunjenje praćeno »govorenjem u tuim jezicima« kako! već Sveti Duh nadahnjuje. To iskustvo nije samo za elitnu grupu ljudi, već za sve koji su pozvali Isusa u svoje živote (Ivan 1:12).

Za detaljnije informacije o toj temi preporučamo: »I govore drugim jezicima«- John Sherill-a (prevedeno na hrvatski) i »Nine O Clock in the morning«- Dennis Bennett-a (nije prevedeno na hrvatski).

PROMIJENJENI STAV

**Carl Walker,
Brussels, Belgija**

Osjećam popriličnu grižnju savjesti prisjećajući se svog stava na jednom od mojih prvih sastanaka MZPLJCE. Možda nisam bio jedan od posljednjih farizeja ali vjerujem da sam premašio mnoge od onih opisanih u Bibliji. Posebno živo doživim u pamćenje jedan petak uvečer, jeseni 1983, kada je gostujući govornik imao velikih problema nastojeći uvjeriti ljude da se odazovu pozivu na obraćenje.

Cijelu tu ideju odazivanja na poziv poslije večere u ugodnom hotelu, poziv da se preda svoj život Isusu, smatrao sam, blago rečeno, čudnom. Izgledalo mi je nekako egzibicionistički da čovjek stoji tamo i o svojim grijesima i tome kako mu je Bog pomogao govori javno. Moja me religija učila da ta vrsta stvari pripada s onu stranu zastora ispovjedaonice.

Bio sam ozbiljno zabrinut za duševno zdravlje ljudi uključenih u tu vrstu egzibicionizma. Na kraju krajeva, tko su oni da mi oni govore da Isus Krist treba biti moj osobni Gospodin i Spasitelj ili

da trebam predati svoj život Bogu. Mnoge su mi stvari za vrijeme tih prvih sastanaka bile toliko neukusne, da sam, nakon svakog odlučivao da će biti zadnji. Na sreću, moja me supruga poticala da nastavim jer je osjećala da tu ima nešto za mene. Taj se osjećaj kasnije pokazao itekako ispravnim.

Nije me uopće iznenadilo kad se, na kraju sastanka, na postavljeno pitanje nije nitko odazvao. Svoj je poziv voditelj malo ublažio, učinivši ga prihvatljivijim, ali opet nije bilo odaziva.

Konačna preformulacija njegovog poziva zaista je privukla moju pažnju: »Tko ovdje može potvrditi istinu djelima i učincima Božjim u njegovom, odnosno njezinom životu?« Nitko se ni tada nije pomaknuo, a ja sam pomislio: »Walkeru, ako se sada ne odazoveš, zaista si nitkov najgore vrste.« Moja ramena je pritiskala, tako mi se činilo, cijela tona betonskih blokova. S velikim naporom sam ustao i odgovorio potvrdno.

Nisam tada ni slutio da sam tim jednim jedinim činom potpuno preokrenuo svoj

život. Apsolutno ništa više nikad neće biti isto.

Jedna od mojih ranih sjećanja u rodnom Luxemburgu bila je moja Prva Sveta Pričest. To se dogodilo negdje odmah iza II svj. rata, kad nije trebalo puno povoda za eksplozije radosti. Jasno se sjećam da mi je bilo veličanstveno, kao i ostalim gostima, ali ako sam i bio svjestan istinske dimenzije tog zaista posebnog događaja, taj osjećaj u meni nije dugo trajao.

Negdje u to vrijeme moj je otac skonačio svoj život, prethodno se rastavši od moje majke. Sve to, zajedno sa ratnom deportacijom mog djeda i bake, nije baš učinilo moje djetinjstvo vedrim. Međutim, moram naglasiti da sam uvijek osjećao blizinu Božju, što je i moja majka osigurala, šaljući me u vjerske škole. Govoreći sasvim pošteno, moram priznati da me ta Božja blizina ostavljala samo povremeno tijekom odrastanja i zrelog života.

Ono što me najviše začuđuje je što sam, osjećajući Boga tako blizu, mogao tako daleko odlutati od Njega, sa potpunom zbrkom u mnogim područjima svog života. Od mnoštva nesretnih epizoda htio bih samo neke opisati; nemam običaj javno iznositi svoje »prljavo rublje«, ali uspoređujući jalove napore dok sam sve činio svojim snagama i rezultate koje sam postigao radeći na Isusov način, čini mi se opravdanim neke od tih epizoda opisati. Nakon završenog fakulteta odlučio sam nešto učiniti za svoju usvojenu zemlju »Sjedinjene Države«, i po dobroj patriotskoj navici odlučio se pridružiti Američkoj Mornarici. Također sam želio »malo očvrnuti«.

Činjenica je da sam dobio i više nego sam tražio premda sam imao prilike izb-

jeći borbu i izaći prije nego je vijetnamski rat zaista buknuo. Nakon gotovo četiri godine službe zaista sam očvrtnuo. Dovoljno su nam »prali mozgove« i pretvarali nas u profesionalne ubojice, a da se čovjek ne bi ponašao u skladu s tim i kad se vrati civilnom životu. A pokušavao sam podići obitelj sa četvero djece. Zbog takvog učenja, i moje osobe nesklone kompromisima, u mojoj obitelji, posebno u odgoju djece, dolazilo je do čestih »zapaljenja«.

Nakon nekih dvadesetak godina »borbe«, pretvorivši se na kraju u neku vrst tiranina, konačno sam natjeran u kut, i na koljenima sam rekao Bogu da ovaj put zaista trebam Njegovu pomoć. Kao što je bilo i za očekivati, između mene i djece bilo je veoma malo komunikacije. Naravno, to se odrazilo i na odnos između mene i supruge. I skreno govoreći, nisam bio daleko od toga da odustanem od svega. Drugo važno područje stalnih problema i konfrontacija bila je moja okolina na poslu. Sve je počelo, ili mogao bih reći, manifestiralo se negdje pri kraju vojnog roka među Marincima, kada mi je bilo dvadeset šest godina. Jednog dana sam ušao u komandantov ured u potpalublju govoreći da mi je dosta svega i da odlazim. Prodornu dernjavu koja je slijedila, kad mi je objasnio razloge zbog kojih ne mogu odustati, pamte svi koji su bili i ne tako blizu mjesta događaja.

Na nesreću, takav incident nije ostao usamljen ni u mojoj dvadeset pet-godišnjoj poslovnoj karijeri. Takvim incidentima praćen je početak moje karijere, i obilježen s nekoliko kasnijih otpuštanja, ponekad i prije nego bih uopće počeo raditi. Tek u nekoliko posljednjih godina, nakon što sam Bogu dao prvo mjesto u svom životu shvatio sam gdje je korijen svih mojih problema.

Naime, bio sam nesposoban podložiti se bilo ljudskom, bilo duhovnom autoritetu, iako i jedno i drugo zahtijeva Božja Riječ. Također sam sve činio na »svoji način«, kako kaže pjesma Frank Sinatre.

Stvari su se promijenile tek kada je Isus ustao sa sjedišta ko-pilota i preuzeo komandu nad svim životnim događajima.

Tada su se moji prioriteti naglavce promijenili. Zapanjio sam se učeći iz Biblije da ispred svega treba biti Bog, tek nakon Njega obitelj, a na trećem mjestu sve ostalo, uključujući tu i posao.

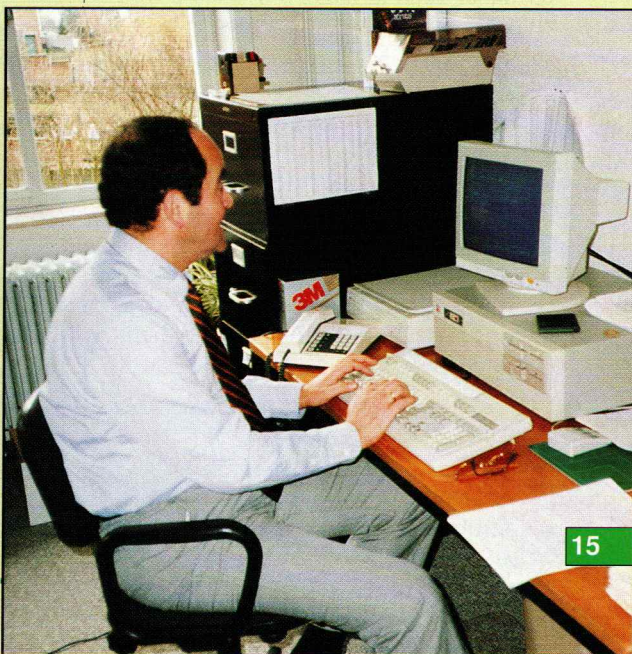
Drago mi je da mogu posvjedočiti da nemam više nesavladivih problema otkad sam čvrsto odlučio dozvoliti Isusu Kristu da mi pokaže put k Bogu. Međutim, neka nitko ne pomisli da sam pronašao Utopiju na zemlji; takve primisli treba odmah odlučno otjerati. kao i sve ostalo što je vrijedno truda, i hod s Bogom je težak i dostojan mnogih napora. Prije mog obraćenja (to je stvarno bilo to), Sotona nije predstavljao nikakav problem u mom životu. Tek kada sam počeo priznavati Isusa Krista svojim osobnim Gospodinom i Spasiteljem, tada sam počeo osjećati stvarnu silu koja me goni u suprotnom pravcu. Ta je sila uvijek bila prisutna, ali ja ju nisam osjećao.

Jedan od mojih najdražih stihoa je Ivan 3:19-21« U ovom se sastoji sud: Svjetlo je došlo na svijet a ljudi su više voljeli tamu nego Svjetlo jer su im djela bila zla.«

Sklopio sam ugovor s Bogom. Zamolio sam Ga da dođe i On upravlja moj im životom a ja sam mu obećao biti Njegove ruke i

noge u svemu što je Njegova volja, bilo kojeg trenutka. Jedan od mojih najljepših otkrića jest da je Bog izabrao činiti tako malo bez nas. S Njim, sposobni smo za najčudesnija djela. Znam da je On onaj koji čini u meni. On je isčupao moje »srce od kamena« i dao mi »srce od mesa«. Čak da nije učinio ništa više, to je dovoljno da mi dokaže svoju silu. Kada gledam kako Gospodin dovodi moju suprugu i četvero djece sve bliže i bliže sebi, zaista sam zadovoljan i vječito zahvalan za Njegovu predivnu brigu za svakoga od nas. Nema tmurnih trenutaka otkad sam odlučio živjeti na »Njegov način«. I ne samo to ponovo sam pronašao život istinski vrijedan življenja.

Carl Walker radi dvadeset i pet godina u međunarodnom marketingu, s brzim ekonomskim Prosperitetom. Nedavno je otvorio. Evropski Econ Deo-ured države Utah u Bruselsu. Sa suprugom Jacqueline oženjen je trideset godina i imaju četvero djece.

DEPRESIJA, ŽALOST I STRAH

Rüdiger Hartwig
Erlangen, Njemačka

Rüdiger: Moja je obitelj obilovala problemima. Na primjer, brat mi je bolovao od leukemije. U završnoj fazi bolesti bio sam bespomoćni svjedok pogoršavanja njegova vida i konačno, smrti. Otac mi je također bio ozbiljno bolestan. Da stvari budu još lošije, on i moja majka su se rastali. Za mene je sve to bilo previše — pao sam u depresiju i beznade. Tada je Isus Krist ušao u moj život.

Glas: *Jesu li rezultati bolesti zapravo utjecali na razvod vaših roditelja?*

Rüdiger: Da! Za bolesti nisu se mogli dogovoriti što im treba činiti. Nagomilani problemi su ih, poput ogromne planine, polagano razdvajali. Razveli su se, i ja sam ostavljen samim, bez ideje kako ponovno sastaviti slomljene djeliće moga svijeta.

Glas: *I kako je Isus Krist došao na scenu?*

Rüdiger: Dok sam bio duboko shrvan tugom, ljudi su mi opetovano govorili o Isusu. Posebno jedna djevojka koja mi

Moja je situacija bila tako očajna da sam tu noć proveo budan, vapeći Bogu za pomoć. Odjednom, kao odgovor mom srcu, preplavio me osjećaj Božje ljubavi i osjetih Njegovu čežnju da mi pomogne izaći iz svih problema i daruje mi zajedništvo s Njim. Toga trenutka neodoljiva radost ispunila je dubine moje utrobe. Znao sam da sam u prisutnosti živoga Boga.

se sviđala; Uvijek mi je govorila o Isusu. U školi je postojao Biblijski klub i tamo bih ponekad otišao. Tamo sam konačno i predao svoj život Isusu Kristu.

Glas: *Da li ste možda pošli u Biblijski klub samo zbog te mlade gospođi ce?*

Rüdiger: Ne. ta grupa me privlačila zbog moje očajne situacije. Nisam jednostavno znao što činiti. Kao da me unutarnji glas konstantno ohrabrivao da vjerom predam svoj život Isusu. U Biblijskom klubu molili smo i proučavali Bibliju. Nitko mi nije direktno govorio o potrebi predanja života Isusu. Ipak sam u sebi znao da je to ono što je potrebno učiniti. Konačno, na jednom

od sastanaka, predao sam svoj zbrkani život Isusu.

Glas: Što se tada promijenilo u vašem životu?

Rüdiger: Na početku nije bilo vidljivih promjena. Duboka tuga još je uvijek bila prisutna u meni. Sjećam se da sam se, uoči slijedeće Nove godine, osjećao tako jadno, da sam mogao samo plakati pred Bogom. Iako sam pozvao Isusa u svoj život, zapravo ni sam razumio što to znači. Jedne večeri! me jedna od djevojaka iz Biblijske grupe pozvala na molitveni sastanak. Tamo sam zaista osjetio ljubav Božju i Njegovu čežnju da me ljubi, duboko i osobno. Kad sam to shvatio, preplavila me duboka radost. Bio sam duboko dirnut slavljenjem Boga, kao i bratskom ljubavlju koja je strujala iz svih prisutnih. Znao sam da me sam Bog doveo na taj sastanak.

Bog je iscijelio rane uzrokovane bratovom smrću, uništenom obitelji i ostalim negativnim iskustvima koja su se gomilala godinama. Osjećao sam se ljubljenim. Isusova ljubav učinila je jed-

nostavnim oprostiti drugima. Za vrijeme mnogih sati molitve, izlio sam svoje srce Bogu i On mi je oprostio moju gorčinu i oslobodio me tuge i depresije. Neopisivi mir Božji nikada me više nije napustio. On je ispunio sve praznine u mom životu i dao mu značenje — nešto o čemu sam satima znao razmišljati za vrijeme depresije.

Glas: Biste li, dakle, i drugima koji boluju od unutrašnjih rana i depresije preporučili da se obrate Isusu Kristu?

Rüdiger: Da, sigurno. I ne samo da se njemu obrate za pomoć, nego da se pouzdaju potpuno u Njega jer On može zahvatiti duboko u naše biće i odnijeti sve boli — čak i okolnosti oko nas On može promijeniti. Nema boli koju On ne može iscijeliti. Biblija kaže: »On ne lomi napuknutu trsku niti gasi stijenj što tinja. vjerno on donosi pravdu, ne sustaje i ne malakše dok na zemlji i ne uspostavi pravo. U Njegovu ime uzdat će se narodi.«

Isus će nam dati unutarnje izliječenje koje nijedan čovjek ne može dati. On

RÜDIGER HARTWIG

čeka na nas — sve što trebamo učiniti je doći k Njemu.

Glas: Da li ste kasnije imali problema s depresijom?

Rüdiger: Jednom, ali sada imam Isusa koji mi je uvijek spreman pružiti pomoć i usmjeriti me. I naravno tu je uvijek ljubav ostalih kršćana, što stvari čini potpuno drugačijima. Ona me ispunja osjećajem sigurnosti i zaštite, što prije nije bio slučaj. Imam mnogo iskustava Božje pomoći u svakodnevnom životu. Za vrijeme moje civilne Službe (u nekim zapadnim zemljama vojni rok se može služiti i bez oružja, u civilu, pomažući starijima i sl. — op. prev.) radio sam u grupi gdje smo pomagali starijim osobama. Pomagao sam i praktično i moleći za njih. Bog je učinio da sam služio civilnu Službu ovdje, u Erlangenu, tako da sam mogao nastaviti posjećivati molitvenu grupu koja mi je toliko mnogo pomogla. Također sam otkrio da Isus pomaže u svim problemima u praktičnim, npr. s automobilom jednako kao i s ljudima.

Iako sam dosta nadaren na području tehnike, ipak je bilo nekih predmeta na fakultetu koji su mi slabije išli. Međutim, doživio sam, kad se preda svoje pouzdanje Isusu, On pomaže čak i kod neočekivanih pitanja na ispitu. Svoje financijske teškoće također sam predao Isusu.

Godinama nisam imao bliskog prijatelja — uvijek sam bio »outsider« — ali Isus je i taj problem riješio, darujući mi pravog prijatelja. Često baš to naglašavamo — kako je divno imati istinskog prijatelja. Naravno, Isus je moj najbolji prijatelj i veoma sam Mu zahvalan što je tako temeljito promijenio moj život. □

Ova uzbudljiva knjiga u izdanju »Kršćanske sadašnjosti« iz Zagreba govori o osnutku »Medunarodnog zajedništva poslovnih ljudi cjelovitog evanđelja« poznatog po svojoj konfesionalnoj i profesionalnoj sveobuhvatnosti.

Knjigu možete nabaviti u centru Zajedništva u crkvi sv. križa, Zagreb Branimirova 11, tel. 275 224.

Zajedništvo ljudi cjelovitog evanđelja

FULL GOSPEL
CROATIA

stoji vom na raspolaganju
da doživite

Božju prisutnost i silu u
svom životu

SRIJEDOM U 19,30

hrvatska

katolička crkva sv. križa

Kneza Branimira 11

ZAGREB

Dragi čitaocē!

Čitajući o iskustvima ljudi u ovom broju časopisa »Glas«, možda se pitate da li biste i vi mogli osobno uzvjerovati i upoznati Boga. Isus je rekao da svatko tko želi upoznati Boga, koji je Duh, mora doživjeti novo rođenje u svom duhu. Zbog toga je potrebno:

1. Priznati Bogu da ste živjeli sebičnim životom. S obzirom da niste Bogu prepustili vlast nad svojim životom, pogrešno ste živjeli i odvojeni ste od Boga. »Jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave...« (Rimljanima poslanica 3:23).

2. Pokajte se i okrenite se Bogu. Zamolite ga da vam oprostí sve vaše prošle grijehé i zatražite njegovu pomoć tako da biste mogli živjeti Bogu ugodnim životom. »Ako se ne obratíte, svi ćete tako izgínuti.« (Luka 13:3).

3. Vjerujte da je Isus, Sin Božji, umirući na križu uzeo vaše grijehé na sebe, kako bi vi danas mogli primiti Božje oprosténje. »Da, Bog je tako ljubio svijet, da je dao svog jedinorodenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.« (Ivan 3:16).

4. Recite Bogu da sada primete Isusa za svog Spasitelja i Gospodara svog života. »Ako ustima svojim priznajesh Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen.« (Poslanica Rimljanima 10:9). Ukoliko ste, nakon temeljitog razmišljanja i pažljivog čitanja ovih biblijskih tekstova, odlučili učiniti ovaj presudan korak, tada vas želimo ohrabriti da glasno molíte ovu molitvu:

»Dragi Bože! Znam da sam grešnik i da sam kao takav na putu u propast. Vjerujem u svom srcu da je Isus, tvoj Sin, umro za sve grešnike, uključujući i mene, te da je On prolio svoju krv za oprosténje mojih grijeha. Priznajem Isusa za svog Spasitelja i Gospodara mog života. Zahvaljujem ti za dar vječnog života. Pouzdajem se dalje u tvoju pobožnost, da živiš tebi ugodnim životom.«

Ne oslanjajte se na svoje osjećaje. Oni nisu pravi dokaz da vas je Bog prihvatio. Osjećaji su promjenjivi, a vaš novi odnos s Bogom počiva na sigurnim Božjim obećanjima (Poslanica Rimljanima 10:13). Nemojte se stid-

jeti reći drugima o svom odnosu s Isusom (Matej) 10:32). Odredite si redovno vrijeme za molitvu i čitanje Biblije (1. Petrova poslanica 2:2; Psalm 37:4; Rimljanima 8:14).

Javite nam se, ukoliko ste donijeli ovu odluku svog života, kako bismo vam mogli poslati daljnje informacije i poslužiti vam radi daljnjeg praktičnog napredovanja u životu s Isusom.

Pišite na adresu uredništva:
ZAJEDNIŠTVO LJUDI
CJELOVITOG EVANĐELJA,
Branimirova 11,
41000 Zagreb

GLAS

No. 913, br. 3, 1990 / 91, cijena 5 din.

Izdaje: ZAJEDNITVO LJUDI CJELOVIŠTOG EVANĐELJA, Branimirova 11, Zagreb
odgovorni urednik: Tomislav Mestrovich.

Naklada: 3000 komada.

Copyright za prevedene tekstove ima: FGBMFI, 30, Mechelse Steenweg, Leuven, Belgija. Editor: Blair Scott, Copyright za domaće tekstove ima: Mirko Novaković, Branimirova 11, Zagreb.

ZAJEDNIŠTVO LJUDI CJELOVITOG EVANĐELJA

Kneza Branimira 11, 41000 Zagreb.
TEL:(041)275.224.

- Želim više doznati o ZLJCE Pošaljite mi infromacije.
 - Želim doznati za k arizmatičke skupove.
 - Želim doći do Kršćanske literature biblijskog sadržaja.
 - Želim priložiti svoj novčani doprinos za širenje Evandelja u našoj zemlji.
- Ime, prezime, i adresa, telefon.

U OVOM BROJU

PRVO MJESTO

str. 7

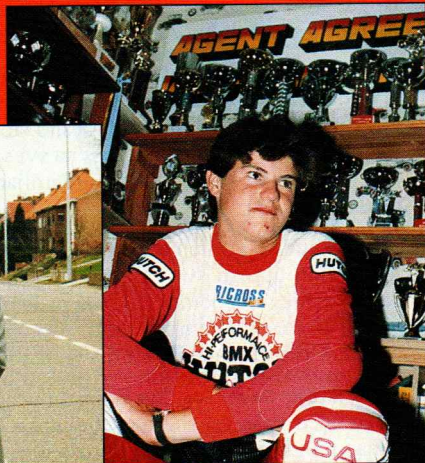
PROMIJENJENI STAV

str. 13

DEPRESIJA, ŽALOST I STRAH

str. 16

MEĐUNARODNO
ZAJEDNIŠTVO
POSLOVNIH LJUDI
CJELOVITOG EVANĐELJA

FULL GOSPEL, CROATIA, CENTAR, Kneza Branimira 11, Zagreb

Pročitaj i daj prijatelju!